Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (žalbeno vijeće)

19. lipnja 2015.*

„Žalba – Javna služba – Dužnosnici – Nepristranost Službeničkog suda – Zahtjev za izuzeće suca – Preraspoređivanje – Interes službe – Pravilo o usklađenosti razreda i radnog mjesta – Članak 7. stavak 1. Pravilnika – Stegovni postupak – Pravo na obranu“

U predmetu T-88/13 P,

povodom žalbe izjavljene protiv presude Službeničkog suda Europske unije (treće vijeće) od 5. prosinca 2012., Z protiv Suda (F-88/09 i F-48/10, Zb. SS, EU:F:2012:171), radi ukidanja te presude,

Z, sa stalnom adresom u Luxembourgu (Luksemburg), kojeg zastupa F. Rollinger, odvjetnk,

žalitelj,

a druga stranka postupka je

Sud Europske unije, koji zastupa A. Placco, u svojstvu agenta,

tuženik u prvom stupnju,

OPĆI SUD (žalbeno vijeće),

u sastavu: M. Jaeger, predsjednik, H. Kanninen (izvjestitelj) i D. Gratsias, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeću

Presudu [1]

1 Žalbom podnesenom na temelju članka 9. Priloga I. Statutu Suda Europske unije žalitelj zahtijeva ukidanje presude Službeničkog suda Europske unije (treće vijeće) od 5. prosinca 2012., Z protiv Suda (F-88/09 i F-48/10, Zb. SS, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:F:2012:171), kojom je taj sud odbio njegovu tužbu za poništenje odluka Suda Europske unije od 18. prosinca 2008. o njegovu preraspoređivanju, odnosno od 10. srpnja 2009. kojom mu je izrečena sankcija u obliku pisanog upozorenja.

* Jezik postupka: francuski

1 — Navedene su samo one točke presude za koje Opći sud procjenjuje da ih je korisno objaviti.

Činjenice iz kojih proizlazi spor

2 Relevantne činjenice iz kojih proizlazi spor navedene su u točkama 23. do 66. pobijane presude na sljedeći način:

„23 Tužitelj je zaposlen kao dužnosnik na probnom radu s učinkom od 1. rujna 2005. te je, od toga datuma do 31. prosinca 2009., bio raspoređen u jedan od prevoditeljskih odjela Glavne uprave za prevođenje Suda kao pravnik lingvist. Zaposlen je na stalno radno mjesto od 1. lipnja 2006.

24 U prosincu 2005. osoba X zaposlena je kao pravnik lingvist u istom prevoditeljskom odjelu i u istom timu kao tužitelj, u svojstvu člana ugovornog osoblja za pomoćne poslove. Osoba X supruga je osobe W, koja je nakon toga imenovana za savjetnika tajnika Suda.

25 Tužitelj je bio zadužen za reviziju jednog dijela prijevoda koje izrađuje osoba X. U tom svojstvu, tužitelj tvrdi da je brzo utvrdio lošu kvalitetu prijevoda osobe X, kao i njezino nepoštovanje uputa i rokova.

26 Tužitelj tvrdi da su on i pojedini njegovi kolege, uključujući voditelja njegova tima, u više navrata upozorili voditelja odjela, osobu Y, na navodnu nestručnost osobe X. Prema mišljenju tužitelja, voditelj odjela sustavno je zanemarivao kritike u odnosu na rad osobe X, što je, i dalje prema njegovom mišljenju, bila posljedica njegova dugogodišnjeg prijateljskog odnosa s osobom X. Štoviše, tužiteljev se profesionalni položaj u odjelu pogoršao nakon što je voditelja odjela izvijestio o tome da je rad koji obavlja osoba X nedostatne kvalitete. Sud osporava tu verziju činjenica, osobito postojanje ikakvog povlaštenog postupanja u korist osobe X, kao i nepostupanje tužiteljevih nadređenih.

27 U travnju 2006. jedan je događaj potvrdio uvjerenje tužitelja da se s osobom X u odjelu postupalo povlašteno. Naime, nakon što je tužitelj utvrdio da je jedan prijevod koji je izradila osoba X nepotpun i zatražio od nje da ga dovrši, osoba X uputila je tajništvu novi dokument s napomenom ‚dovršeni rad', iako ga je, prema unutarnjim pravilima službe, trebalo vratiti tužitelju na novu reviziju. Nakon toga tužitelj je o tom događaju izvijestio osobu Y te pritom zatražio da se u pogledu osobe X donesu stroge mjere, što je osoba Y odbila učiniti.

28 Tužitelj se požalio direktoru uprave kojoj pripada njegov odjel na držanje voditelja svojeg odjela, koje je smatrao ‚neprikladnim i neprijateljskim'.

29 Prema navodima Suda, na sastanku održanom 10. prosinca 2006., direktor je tužitelju objasnio razloge zbog kojih je osoba X zaposlena. Tužitelj navodi da je direktor na tom sastanku također priznao da je osoba X imala poteškoće u odnosima s drugim članovima odjela te da u prošlosti u dva navrata nije uspjela proći opći natječaj koji je Europski ured za odabir osoblja (EPSO) raspisao za radna mjesta pravnika lingvista na Sudu. Sud osporava istinitost tužiteljevih navoda u pogledu njegova bivšeg direktora.

30 Tužitelj je 14. svibnja 2007. utvrdio pogreške u prijevodu jedne presude Suda koji je izradila osoba X. O tome je obavijestio voditelja svojeg odjela, osobu Y.

31 Tužitelj se 25. svibnja 2007., u okviru razdoblja ocjenjivanja 2006., susreo s glavnim direktorom Glavne uprave za prevođenje u svojstvu prizivnog ocjenjivača. Prema tvrdnjama tužitelja, izvijestio ga je o poteškoćama s kojima se suočavao zbog povlaštenog postupanja voditelja odjela, osobe Y, u pogledu jednog člana njegova tima, pri čemu međutim nije imenovao osobu X. Tužitelj tvrdi da se glavni direktor odmah zgrozio i predložio da se organizira unutarnja revizija kako bi se utvrdilo je li prijava na radno mjesto pravnika lingvista osobe na koju se tužitelj požalio bila predmet

povlaštenog postupanja. Prema tvrdnjama tužitelja, glavni je direktor, nakon što je saznao da se radi o osobi X, supruzi savjetnika tajnika Suda, predložio tužitelju da se premjesti u drugu Glavnu upravu. Sud osporava istinitost navoda koje tužitelj pripisuje glavnom direktoru.

32 Tužitelj tvrdi da je upozorio svoje nadređene na povlašteno postupanje voditelja odjela u korist osobe X u elektroničkom pismu od 23. studenoga 2007., u napomeni upućenoj prilikom razdoblja ocjenjivanja 2007. i, naposljetku, u elektroničkom pismu od 11. studenoga 2008. upućenom, među ostalim, tajniku Suda.

33 U međuvremenu je voditelj odjela, osoba Y, 10. srpnja 2008. odlučio rasporediti tužitelja u drugi tim u okviru tog odjela zbog toga što je tužitelj bio u konfliktnom odnosu s voditeljem svojeg tima. Prema mišljenju tužitelja, postoje sumnje u vezi s istinitošću tog razloga jer je navedeni voditelj tima, s jedne strane, trebao uskoro biti premješten u Vijeće Europske unije i jer, s druge strane, nije znao razloge zbog kojih se njegov odnos s tužiteljem mogao kvalificirati kao konfliktan dok se sam nije savjetovao s voditeljem odjela. Međutim, tužitelj nije podnio žalbu protiv te odluke da ga se premjesti u drugi tim.

34 Početkom rujna 2008. tužitelj je zatražio usluge jednog od savjetnika za uznemiravanje koji su uvedeni [komunikacijom tajnika Suda od 20. studenoga 2006. o poštovanju ljudskog dostojanstva].

35 U studenome 2008. tužitelju je predloženo da se njegovi radni dokumenti više ne šalju fizički, nego elektronički.

36 Tužitelj je 9. prosinca 2008., smatrajući da je navodno uznemiravanje voditelja njegova odjela prevršilo svaku mjeru, uputio svim članovima svojeg odjela elektroničko pismo, koje, u verziji na francuskom jeziku koju je dostavio tužitelj, glasi:

‚Dragi kolege, od sutra ni ja više neću biti s vama, a ta odluka, o kojoj sam dobro razmislila, ipak zahtijeva nekoliko objašnjenja za one koji nisu upućeni u zbivanja kako se nitko ne bi uvrijedio.

Naime, kao što je većina vas mogla primijetiti, voditelj odjela počeo se osobito neprijateljski i katkad doista neuljudno ponašati prema meni, i pritom sam vrlo obazriva u tom opisu (njegova držanja), otkad sam ukazala na činjenicu da je njegova nesposobnost da razdvoji društvene i profesionalne odnose vrlo negativno utjecala na rad odjela i radne uvjete revizora, koji su se na svom poslu sukobili sa starom poznanicom voditelja odjela, s kojom su sklapani ugovori o radu kao članom privremenog osoblja tijekom gotovo dvije godine u našem odjelu.

Nisam jedina koju je ta situacija uznemirila, ali očito sam se jedina usudila jasno izraziti svoje mišljenje o tome i naglasiti da se time pokazuje nedostatak poštovanja prema drugim osobama koje rade u našem odjelu zato što je povlašteno postupanje prema poznanicima nažalost išlo na štetu ostalih, onih koji su u odjel došli nakon natječaja EPSO-a ili na temelju vlastitog znanja i sposobnosti, bez prijateljskih, obiteljskih i drugih veza sa Sudom.

Nepotrebno je reći da je osveta bila i ostala nemilosrdna te da se odražava na moje radne uvjete. Međutim, smatram da su vrijednosti poput poštenja, uljudnosti i dostojanstva mnogo važnije od, na primjer, pola boda za promaknuće. Nijedan položaj ne daje osobi pravo da prema drugima postupa neprimjereno ili drsko, napose zbog isključivo osobnih razloga, o kojima svatko od vas tko je upoznat sa situacijom u našem odjelu od prosinca 2005. do lipnja 2007. može sam prosuditi.

Za one koji su me uvjeravali da se ništa ne može poduzeti protiv osoba koje su povezane s drugima poznanstvom i da se ovdje ništa neće promijeniti, dobra je vijest da se već mnogo toga promijenilo i da će se uskoro promijeniti još i više. Najbolji dokaz toga jest da su sada u našem odjelu zaposleni oni koji su uspješno prošli natječaj EPSO-a ili oni za koje se ni najmanje ne sumnja da su zaposleni na temelju svojih pravih vrijednosti, a ne, na primjer, s obzirom na to koga poznaju i koliko dugo.

Onima kojima ništa ne može pokvariti apetit, želim dobar tek!

[...]

P. S. Zahvaljujem onima od vas koji su glasali za mene na izborima za [odbor osoblja] (gotovo 350 glasova, što je odličan rezultat) te na pismima i drugim izrazima podrške koje sam primila. Ipak je to konstruktivno iskustvo kada tako velika skupina ljudi također smatra da bi se mnoge stvari trebale promijeniti ne samo u našem odjelu, nego i u ustanovi. Vjerojatnost da se to dogodi sada je puno veća nego prije.‘

37 U elektroničkom pismu koje je istoga dana uputio novom direktoru zaduženom za njegov odjel te proslijedio glavnom direktoru Glavne uprave za prevođenje tužitelj je zatražio razgovor u pogledu uznemiravanja kojeg je navodno bio žrtva.

38 Tužitelj je 10. prosinca 2008. poslao drugo elektroničko pismo [...] voditelju svojeg odjela, osobi Y, kao i svim članovima odjela, koje, u prijevodu na francuski koji je dostavio tužitelj, glasi kako slijedi:

‚Poštovani,

Vaši nadređeni već su dugo dobro upoznati sa situacijom te je [glavni direktor] smatrao da se u pogledu ugovora koji su sklopljeni s jednom vašom poznanicom treba provesti unutarnja revizija Suda. Trenutačno se čekaju pojašnjenja zašto revizija nije pravodobno provedena i tko je odgovoran za taj nemar.

Prijetnjama meni činjenice se neće promijeniti, a [novi direktor zadužen za odjel] već je ranije odlučio posvetiti sve vrijeme koje je potrebno za razgovor o vašem nedoličnom ponašanju prilikom obnašanja vaših dužnosti, zbog toga što je bivši direktor [...] dugo ignorirao taj problem, te se čini da će se odsad to promijeniti.’

1. Odluka o preraspoređivanju od 18. prosinca 2008.

39 Prva posljedica slanja dvaju elektroničkih pisama od 9. odnosno 10. prosinca 2008. svim članovima odjela u koji je bio raspoređen tužitelj bila je ta da je tajnik Suda, u svojstvu tijela za imenovanje (u daljnjem tekstu: tijelo za imenovanje), 18. prosinca 2008. donio odluku kojom je premjestio radno mjesto tužitelja, koji je na temelju članka 7. stavka 1. Pravilnika [o osoblju za dužnosnike Europske unije] zajedno sa svojim radnim mjestom premješten u upravu za knjižnicu, s učinkom od 1. siječnja 2009. […]. U memorandumu o priopćenju odluke glavni direktor osoblja i financija Suda navodi da je ta odluka ‚obrazložena potrebom da se osigura dobro funkcioniranje [vašeg] odjela [...], koje je ugroženo nakon što ste 9. i 10. prosinca 2008. svim suradnicima odjela poslali elektronička pisma koja su sadržavala teške optužbe protiv vaših nadređenih’.

40 Tužitelj je 2. travnja 2009. podnio žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika [o osoblju za dužnosnike Europske unije] kojom je tražio poništenje odluke od 18. prosinca 2008., kao i naknadu za neimovinsku štetu, procijenjenu na 30.000 eura. [...]

42 Odlukom od 30. lipnja 2009., priopćenom 13. srpnja 2009., odbor za žalbe odbio je žalbu od 2. travnja 2009.

2. Odluka o stegovnoj mjeri od 10. srpnja 2009.

43 Druga posljedica slanja elektroničkih pisama od 9. i 10. prosinca 2008. bila je ta da je Glavna uprava za prevođenje 19. prosinca 2008. prenijela tajniku Suda, u svojstvu tijela za imenovanje, zabilješku kojom je tražila pokretanje stegovnog postupka protiv tužitelja (u daljnjem tekstu: zabilješka u spisu) [...].

44 Memorandumom od 12. siječnja 2009. tajnik Suda obavijestio je tužitelja o zabilješci u spisu kojoj je priložio prijevod dvaju elektroničkih pisama od 9. i 10. prosinca 2008. na francuski te ga je na temelju članka 3. Priloga IX. Pravilniku [o osoblju za dužnosnike Europske unije] pozvao na saslušanje. Saslušanje se održalo 28. siječnja 2009., u prisutnosti direktora uprave za ljudske resurse i upravljanje osobljem Glavne uprave za osoblje i financije Suda, koji je bio zadužen za sastavljanje zapisnika. Na tom je saslušanju tužitelj tražio da uz prva očitovanja podnese dodatna pisana očitovanja, koja bi iznio nakon sastavljanja zapisnika, što mu je dopušteno.

45 Tužitelj je 3. veljače 2009. primio prijedlog zapisnika sa saslušanja od 28. siječnja 2009. te je 9. veljače 2009. tijelu za imenovanje priopćio svoja prva očitovanja o tom prijedlogu.

46 Tužitelj je 27. veljače 2009. uputio dodatna očitovanja u kojima je tvrdio da je postupak koji je bio pokrenut protiv njega nepravilan.

47 Tužitelj je 12. ožujka 2009. primio na potpis konačnu verziju zapisnika sa saslušanja. Dokument je poslao natrag nepotpisan tvrdeći da ne odražava sva očitovanja koja je iznio.

48 Memorandumom od 1. travnja 2009. tajnik Suda obavijestio je tužitelja da je, s obzirom na to da je prosljeđivanje elektroničkih pisama od 9. i 10. prosinca 2008. bilo pogrešno, odlučio pokrenuti stegovni postupak predviđen člankom 11. Priloga IX. Pravilniku [o osoblju za dužnosnike Europske unije], ‚kako bi odredio sankciju u obliku pisanog upozorenja ili ukora bez savjetovanja sa stegovnim povjerenstvom'. Osim toga, pojasnio je da će se, prije nego što zauzme stajalište o kvalifikaciji ponašanja tužitelja i o mogućoj sankciji koja mu se treba izreći, organizirati drugo saslušanje na temelju navedenog članka 11.

49 Tajnik Suda drugi je put saslušao tužitelja 8. svibnja 2009. […] [...]

54 Tajnik Suda, u svojstvu tijela za imenovanje, odlučio je 10. srpnja 2009. tužitelju izreći sankciju u obliku pisanog upozorenja, zbog toga što je ‚protivno članku 12. Pravilnika [o osoblju za dužnosnike Europske unije], naštetio ugledu svoje funkcije time što je svim članovima [svojeg odjela] proslijedio elektronička pisma od 9. i 10. prosinca 2008.' (u daljnjem tekstu: sankcija od 10. srpnja 2009.). [...]

59 Dopisom od 10. studenoga 2009. tužitelj je podnio žalbu protiv sankcije od 10. srpnja 2009. na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika [o osoblju za dužnosnike Europske unije] [...] [...]

61 Dopisom od 22. siječnja 2010. [...], tužitelj je pozvan na saslušanje pred odborom za žalbe zakazano za 9. veljače 2010. [...]

65 Dopisom od 19. veljače 2010. upućenom [odboru za žalbe] tužitelj je [naveo] da, prema njegovu mišljenju, odbor za žalbe nije nadležan za odlučivanje o njegovoj žalbi.

66 Odlukom od 10. ožujka 2010., priopćenom 15. ožujka 2010., odbor za žalbe odbio je žalbu podnesenu protiv sankcije od 10. srpnja 2009.”

Prvostupanjski postupak [izostavljeno]

5 Zahtjevom podnesenim tajništvu Službeničkog suda 22. lipnja 2010. tužitelj je podnio tužbu, koja je upisana pod oznakom F-48/10 (u daljnjem tekstu: tužba F-48/10), radi, s jedne strane, poništenja odluke tijela za imenovanje od 10. srpnja 2009., kojom mu je izrečena sankcija u obliku pisanog upozorenja (u daljnjem tekstu: sankcija od 10. srpnja 2009.), kao i, ako je potrebno, odluke o odbijanju žalbe podnesene protiv te kazne i kako bi se, s druge strane, Sudu naložilo plaćanje iznosa od 50.000 eura kao naknadu za neimovinsku štetu.

6 U odgovoru na tužbu Sud je, među ostalim, zahtijevao da se tužba F-48/10 odbije.

[izostavljeno]

11 Na početku rasprave održane 15. siječnja 2012. tužitelj je podnio izričit zahtjev za izuzeće suca izvjestitelja, koji je, u razdoblju nakon dopisa navedenog u točki 7. ove presude, postao predsjednik Službeničkog suda i predsjednik trećeg vijeća, odnosno sastava suda kojem su bili dodijeljeni dotični predmeti, zbog navodnog nedostatka integriteta, nepristranosti i neovisnosti. U tom zahtjevu, među tvrdnjama koje se odnose na pristranost suca izvjestitelja s obzirom na to da je, u svojstvu predsjednika Službeničkog suda, zadržao odbor za žalbe Službeničkog suda, bilo je navedeno da „isto vrijedi za članove [navedenog suda] koji su pristali postati članovi tog odbora, čime je njihova nepristranost u tom pogledu objektivno ugrožena”.

12 Nakon što je tužitelj iznio zahtjev za izuzeće na početku rasprave, Službenički sud je prekinuo postupak.

13 Dopisom od 6. veljače 2012. tajništvo Službeničkog suda proslijedilo je zahtjev za izuzeće na eventualna očitovanja Sudu, koji je, u dopisu koji je tajništvo Službeničkog suda zaprimilo 17. veljače 2012., naveo da nema očitovanja za podnijeti i da odluku prepušta navedenom sudu. Obrazloženom odlukom od 29. ožujka 2012., predsjednik drugog vijeća Službeničkog suda odbio je zahtjev za izuzeće u pogledu suca izvjestitelja, kao i dvoje sudaca u odboru za žalbe Službeničkog suda.

14 Dopisom tajništva od 4. travnja 2012. stranke su pozvane na novu raspravu, koja se održala 10. svibnja 2012.

15 Službenički sud (treće vijeće) donio je pobijanu presudu 5. prosinca 2012.

[izostavljeno]

Pobijana presuda [izostavljeno]

O tužbi F-48/10

28 Tužitelj je u prilog svom zahtjevu za poništenje istaknuo šest tužbenih razloga koji se temelje, prvo, na nenadležnosti odbora za žalbe i nezakonitosti članka 4. odluke Suda od 4. svibnja 2004. o izvršavanju ovlasti koje su Pravilnikom o osoblju za dužnosnike Europske unije prenesene na tijelo za imenovanje i ovlasti koje su Uvjetima zapošljavanja koji se primjenjuju na ostale službenike Europske unije prenesene na tijelo ovlašteno za sklapanje ugovora o radu (u daljnjem tekstu: odluka od 4. svibnja 2004.), drugo, na nepravilnosti stegovnog postupka, zbog povrede prava na obranu i načela kontradiktornosti, kao i članaka 1. do 3. Priloga IX. Pravilniku, treće, na povredi članka 12. Pravilnika i

članka 10. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (EKLJP), kao i na očitoj pogrešci u ocjeni, četvrto, na postojanju sukoba interesa na strani tijela za imenovanje, na povredi članaka 2. i 10. Statuta Suda, članka 11.a Pravilnika, članka 8. Europskog kodeksa dobrog upravnog ponašanja, članka 41. Povelje o temeljnim pravima, kao i općih načela objektivnosti, nepristranosti i neovisnosti, peto, na povredi prava na obranu i načela ravnopravnosti stranaka i, šesto, na postojanju zlouporabe ovlasti, kao i na povredi načela brižnog postupanja i dobre uprave.

29 Službenički sud pobijanom je presudom odbio sve tužbene razloge.

[izostavljeno]

Postupak pred Općim sudom i zahtjevi stranaka

32 Žalitelj je podneskom podnesenim tajništvu Općeg suda 14. veljače 2013. podnio ovu žalbu.

33 Žalitelj je dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda 26. veljače 2013. podnio zahtjev za zaštitu identiteta, koji je predsjednik žalbenog vijeća prihvatio odlukom od 6. ožujka 2013.

34 Sud je 19. rujna 2013. podnio odgovor na žalbu. Pisani postupak zaključen je 2. prosinca 2013.

35 Opći sud (žalbeno vijeće) utvrdio je na temelju izvještaja suca izvjestitelja da stranke nisu podnijele zahtjev za zakazivanje ročišta u roku od mjesec dana od dostave obavijesti o zaključenju pisanog dijela postupka te je odlučio, u skladu s člankom 146. svojeg Poslovnika, da se odluka donese bez usmenog dijela postupka.

36 Žalitelj od Općeg suda zahtijeva da:

— ukine pobijanu presudu,

— prihvati njegove zahtjeve podnesene u prvom stupnju u predmetima F-88/09 i F-48/10,

— naloži Sudu snošenje troškova iz prvostupanjskog postupka i troškova nastalih u okviru ove žalbe.

37 Sud od Općeg suda zahtijeva da:

— odbije žalbu,

— naloži žalitelju snošenje troškova.

O žalbi

38 U prilog žalbi žalitelj iznosi jedanaest žalbenih razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na nedostatku nepristranosti trećeg vijeća Službeničkog suda. Drugi žalbeni razlog temelji se na povredi prava na djelotvoran pravni lijek zbog toga što je nadzor Službeničkog suda u pogledu poštovanja uvjeta koji se odnosi na interes službe, predviđenog člankom 7. stavkom 1. Pravilnika, ograničen. Treći žalbeni razlog temelji se na nenadležnosti predsjednika drugog vijeća Službeničkog suda da odluči o zahtjevu za izuzeće od 25. siječnja 2012. Četvrti žalbeni razlog temelji se na povredi prava na pravično suđenje zbog toga što se u Poslovniku Službeničkog suda ne predviđa mogućnost podnošenja žalbe protiv odluke o odbijanju zahtjeva za izuzeće suca. Peti žalbeni razlog temelji se, s jedne strane, na povredi obveze utvrđivanja materijalne istine obrazloženja iz kojih proizlaze odluka o preraspoređivanju i sankcija od 10. srpnja 2009. i, s druge strane, na iskrivljavanju činjenica. Šesti žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava zbog toga što je Službenički sud pogrešno ocijenio da je odluka o

preraspoređivanju donesena isključivo u interesu službe u smislu članka 7. stavka 1. Pravilnika. Sedmi žalbeni razlog temelji se na pogrešci Službeničkog suda koja se tiče prava zbog toga što je pogrešno ocijenio da je tijelo za imenovanje poštovalo pravilo o usklađenosti razreda i radnog mjesta. Osmi žalbeni razlog temelji se na povredi prava na obranu i prava na saslušanje. Deveti žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava zbog toga što je Službenički sud pogrešno ocijenio nedopuštenim zahtjev za naknadu štete u pogledu štete koja je navodno pretrpljena zbog toga što je odluka o preraspoređivanju proslijeđena svim zaposlenicima. Deseti žalbeni razlog temelji se, s jedne strane, na pogrešci Službeničkog suda koja se tiče prava zbog toga što je ocijenio da je odbor za žalbe, koji je odbio žalbu podnesenu protiv sankcije od 10. srpnja 2009., nadležan i, s druge strane, na propustu tog suda da odluči o tužbenom razlogu koji se temelji na nezakonitosti članka 4. odluke od 4. svibnja 2004. Jedanaesti žalbeni razlog temelji se, s jedne strane, na pogrešci Službeničkog suda koja se tiče prava zbog toga što je pogrešno ocijenio da je tijelo za imenovanje poštovalo članke 1. do 3. Priloga IX. Pravilniku i, s druge strane, na povredi prava na obranu i načela kontradiktornosti.

[izostavljeno]

Žalbeni razlozi koji se odnose na tužbu F-48/10

Deseti žalbeni razlog koji se temelji, s jedne strane, na pogrešci Službeničkog suda koja se tiče prava zbog toga što je ocijenio da je odbor za žalbe, koji je odbio žalbu podnesenu protiv sankcije od 10. srpnja 2009., nadležan i, s druge strane, na propustu tog suda da odluči o tužbenom razlogu koji se temelji na nezakonitosti članka 4. odluke od 4. svibnja 2004.

138 Žalitelj kritizira točke 226. do 228. pobijane presude u kojima je Službenički sud odbio kao bespredmetan tužbeni razlog koji se temelji na nenadležnosti odbora za žalbe zbog toga što poništenje odluke o odbijanju žalbe podnesene protiv sankcije od 10. srpnja 2009., s obzirom na to da je ta odluka potvrđujući akt bez vlastitog sadržaja, ne može utjecati na zakonitost sankcije od 10. srpnja 2009. Žalitelj smatra da se to obrazloženje Službeničkog suda ne može temeljiti na postojanju odluke o odbijanju žalbe koju je donijelo nenadležno tijelo.

139 Sud osporava argumentaciju žalitelja.

140 Tužitelj je u prvom stupnju tražio poništenje sankcije od 10. srpnja 2009. i, bude li potrebno, poništenje odluke o odbijanju žalbe podnesene protiv sankcije od 10. srpnja 2009. (pobijana presuda, t. 69.).

141 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, svaka jednostavna odluka o odbijanju žalbe, neovisno o tome je li implicitna ili eksplicitna, samo potvrđuje akt ili nedonošenje akta na koje se podnositelj žalbe žali i ne predstavlja, kao takva, akt koji se može pobijati, tako da se za zahtjeve podnesene protiv te odluke bez vlastitog sadržaja u odnosu na prvotnu odluku treba smatrati da su podneseni protiv prvotnog akta (rješenje od 16. lipnja 1988., Progoulis/Komisija, 371/87, Zb., EU:C:1988:317, t. 17. i presuda od 2. ožujka 2004., Di Marzio/Komisija, T-14/03, Zb. SS, EU:T:2004:59, t. 54.). Odluka o odbijanju žalbe potvrđujući je akt bez vlastitog sadržaja kada ne sadržava preispitivanje položaja podnositelja žalbe s obzirom na nove pravne ili činjenične okolnosti (presude od 21. rujna 2011., Adjemian i dr./Komisija, T-325/09 P, Zb., EU:T:2011:506, t. 32., i od 21. svibnja 2014., Mocová/Komisija, T-347/12 P, Zb. (Ulomci), EU:T:2014:268, t. 34.).

142 Na temelju sudske prakse navedene u točki 141. ove presude, Službenički sud utvrdio je u točki 227. pobijane presude da uprava nije provela preispitivanje položaja tužitelja s obzirom na nove pravne ili činjenične okolnosti, tako da se odluka o odbijanju žalbe trebala smatrati isključivo kao da potvrđuje sankciju od 10. srpnja 2009. Službenički sud iz toga je zaključio da odluka o odbijanju žalbe nije

mogla utjecati na zakonitost sankcije od 10. srpnja 2009., tako da se tužbeni razlog koji se temelji na nenadležnosti odbora za žalbe, koji ima za cilj poništenje odluke o odbijanju žalbe, trebao odbiti kao bespredmetan.

143 Treba, međutim, istaknuti da je tužbenim razlogom koji se temelji na nenadležnosti odbora za žalbe, na koji se tužitelj pozvao u prvom stupnju, tužitelj osporavao sastav navedenog odbora koji je odbio njegovu žalbu protiv sankcije od 10. srpnja 2009. Taj se tužbeni razlog dakle odnosio na pitanje je li ispitivanje žalbe tužitelja bilo predmet pravilnog postupka koji je mogao dovesti do odluke različite od sankcije od 10. srpnja 2009. Prema tome, tužitelj je imao stvarni i posebni interes za traženje poništenja odluke o odbijanju žalbe, a ne samo poništenja sankcije od 10. srpnja 2009.

144 Naime, da se sudska praksa navedena u točki 141. ove presude primijeni bez obzira na činjenicu da se taj tužbeni razlog odnosi na sam upravni postupak žalbe, a ne na prvotni akt koji je predmet žalbe, isključila bi se svaka mogućnost osporavanja koje se odnosi na predsudski postupak, čime bi podnositelj žalbe izgubio pravo na postupak koji ima za cilj omogućiti i poticati sporazumno rješenje spora koji je nastao između dužnosnika i uprave te obvezati tijelo nadležno za odlučivanje o dužnosnikovom predmetu da preispita svoju odluku, u skladu s pravilima, s obzirom na eventualne prigovore tog dužnosnika (vidjeti u tom smislu presudu Mocová/Komisija, t. 141. *supra*, EU:T:2014:268, t. 38.).

145 U tom pogledu, valja smatrati neosnovanim argument Suda prema kojem žalitelj nema interesa za traženje poništenja odluke o odbijanju žalbe nakon podnošenja tužbe za poništenje prvotnog akta s obzirom na to da bi, iako je postupak žalbe bio nepravilan, bilo beskorisno da uprava donese novu odluku o žalbi u dijelu u kojem je tužitelj tražio od suda da sam poništi prvotni akt. Protivno onome što tvrdi Sud, interes podnositelja žalbe za to da se postupak žalbe vodi pravilno i, stoga, da se odluka o odbijanju njegove žalbe poništi u slučaju nepravilnosti, treba se ocijeniti neovisno, a ne u odnosu na eventualnu tužbu podnesenu protiv prvotnog akta koji je predmet žalbe. U protivnom, dotična osoba ne bi mogla istaknuti nepravilnosti postupka žalbe, u kojem joj se oduzelo pravo na pravilno predsudsko preispitivanje odluke uprave svaki puta kada je tužba bila podnesena protiv prvotnog akta protiv kojeg je podnesena žalba.

146 Iz toga slijedi da, s obzirom na dotični predmet žalbenog razloga, koji se odnosi na postupak žalbe, žalitelj mora moći od suda Unije zatražiti nadzor zakonitosti odluke o odbijanju žalbe, a ne samo sankcije od 10. srpnja 2009.

147 Stoga treba smatrati da je Službenički sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je odbio kao bespredmetan tužbeni razlog koji se temeljio na nenadležnosti odbora za žalbe.

148 Prema tome, deseti žalbeni razlog treba prihvatiti.

[izostavljeno]

162 Slijedom svega prethodno navedenog, žalbu treba djelomično prihvatiti i pobijanu presudu poništiti u dijelu u kojem sadržava pogrešku koja se tiče prava utvrđenu u točkama 140. do 147. ove presude.

Tužba podnesena u prvom stupnju

163 U skladu s člankom 13. stavkom 1. Priloga I. Statutu Suda, ako je žalba osnovana, Opći sud ukida odluku Službeničkog suda te sam konačno odlučuje o sporu. Međutim, Opći sud vraća predmet na odlučivanje Službeničkom sudu ako stanje postupka Općem sudu ne dopušta odlučivanje.

164 U ovom slučaju Opći sud ima elemente potrebne za donošenje odluke o tužbi u prvom stupnju.

165 S obzirom na činjenicu da se žalba prihvaća samo djelomično i da se pobijana presuda poništava samo u dijelu u kojem sadržava pogrešku koja se tiče prava utvrđenu u točkama 140. do 147. ove presude, treba utvrditi da su ostale ocjene Službeničkog suda, koje nisu zahvaćene navedenom pogreškom, postale konačne. Stoga je na Općem sudu da ispita samo tužbeni razlog koji je tužitelj istaknuo u predmetu F-48/10, koji se temelji na nenadležnosti odbora za žalbe i na nezakonitosti članka 4. odluke od 4. svibnja 2004.

166 Tužitelj je pred Službeničkim sudom tvrdio da je odbor za žalbe, zadužen za ispitivanje njegove žalbe podnesene protiv sankcije od 10. srpnja 2009., koji se sastojao od jednog suca Suda i dvaju nezavisnih odvjetnika, bio nepravilno sastavljen. U tom je pogledu istaknuo, kao prvo, da članak 4. Statuta Suda određuje da „suci ne smiju obnašati nikakvu političku ili upravnu funkciju”. Kao drugo, pozvao se na članak 12. Statuta Suda, iz kojeg proizlazi da su dužnosnici i drugi službenici dodijeljeni Sudu „odgovorni tajniku Suda koji je podređen predsjedniku”, tako da samo tajnik i predsjednik Suda mogu djelovati u svojstvu tijela za imenovanje. Kao treće, tvrdio je da je članak 4. odluke od 4. svibnja 2004., koji određuje da „odbor za žalbe izvršava ovlasti koje su Pravilnikom prenesene na [tijelo za imenovanje]” u pogledu odluka o žalbama, protivan članku 2. stavku 1. Pravilnika kojim se predviđa da svaka institucija određuje tijela koja u njezinu okviru izvršavaju ovlasti koje su tim Pravilnikom prenesene na tijelo za imenovanje, u vezi s člancima 4. i 12. Statuta Suda. Osim toga, tvrdio je da se Statutom Suda ne omogućava ni tajniku ni predsjedniku Suda da prenese ovlasti tijela za imenovanje koje su mu dane.

167 Najprije treba utvrditi da tužitelj samo podsjeća na sadržaj članka 4. prvog stavka Statuta Suda, u skladu s kojim „[s]uci ne smiju obnašati nikakvu političku ili upravnu funkciju” i tvrdi da, osim predsjednika Suda, ostali suci i nezavisni odvjetnici ne mogu obnašati nijednu upravnu funkciju i, osobito, djelovati u svojstvu tijela za imenovanje u okviru odbora za žalbe. Nikakva pravna argumentacija ne podupire tu tvrdnju. Međutim, kao što je Sud istaknuo pred Službeničkim sudom, ta odredba ima za cilj osigurati neovisnost sudaca tijekom, kao i nakon obnašanja njihovih funkcija, osobito u pogledu država članica ili drugih institucija Unije. Drugi stavci članka 4. Statuta Suda također odražavaju nastojanje da se očuva neovisnost sudaca. Tužitelj, međutim, iz članka 4. prvog stavka Statuta Suda ne može izvesti zaključak o nemogućnosti obnašanja funkcija koje se odnose na unutarnju upravu institucije. Kao što je Sud pravilno istaknuo u svojim pismenima pred Službeničkim sudom, ako suci obnašaju unutarnje upravne funkcije institucije, time se ne dovodi u pitanje njihova neovisnost i osigurava se upravna autonomija institucije.

168 Osim toga, tužitelj samo tvrdi da, s obzirom na članak 12. Statuta Suda, koji određuje da su dužnosnici i službenici dodijeljeni Sudu „odgovorni tajniku Suda koji je podređen predsjedniku”, samo tajnik i predsjednik Suda mogu izvršavati ovlasti koje su Pravilnikom prenesene na tijelo za imenovanje. Jednako tako ne dokazuje usklađenost svojeg tumačenja članka 12. Statuta Suda, prema kojem se izvršavanje ovlasti prenesenih na tijelo za imenovanje odnosi samo na tajnika i predsjednika Suda, s člankom 2. stavkom 1. Pravilnika kojim se predviđa da svaka institucija određuje tijela koja u njezinu okviru izvršavaju ovlasti koje su Pravilnikom prenesene na tijelo za imenovanje. Naime, tužitelj samo tvrdi da se članak 2. stavak 1. Pravilnika može tumačiti, što se tiče Suda, samo u vezi s člancima 4. i 12. Statuta Suda.

169 U tim uvjetima tužitelj ne može pravovaljano tvrditi, bez drugih dokaza koji bi to poduprli, da je članak 4. odluke od 4. svibnja 2004., u skladu s kojim odbor za žalbe izvršava ovlasti koje su Pravilnikom prenesene na tijelo za imenovanje u pogledu odluka o žalbama, protivan članku 2. stavku 1. Pravilnika, u vezi s člancima 4. i 12. Statuta Suda.

170 Iz toga proizlazi da tužbeni razlog u prvom stupnju koji se temelji na nenadležnosti odbora za žalbe i nezakonitosti članka 4. odluke od 4. svibnja 2004., koji je tužitelj istaknuo u predmetu F-48/10, treba odbiti. Prema tome, tužbu F-48/10 treba odbiti u tom pogledu.

[izostavljeno]

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (žalbeno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Presuda Službeničkog suda Europske unije (treće vijeće), Z protiv Suda (F-88/09 i F-48/10, Zb. SS, EU:F:2012:171), ukida se u dijelu u kojem je Službenički sud odbio kao bespredmetan tužbeni razlog istaknut u predmetu F-48/10, koji se temelji na nenadležnosti odbora za žalbe i nezakonitosti članka 4. odluke Suda Europske unije od 4. svibnja 2004. o izvršavanju ovlasti koje su Pravilnikom o osoblju za dužnosnike Europske unije prenesene na tijelo za imenovanje i ovlasti koje su Uvjetima zapošljavanja koji se primjenjuju na ostale službenike Europske unije prenesene na tijelo ovlašteno za sklapanje ugovora o radu.**

2. **U preostalom dijelu žalba se odbija.**

3. **Tužba u predmetu F-48/10 odbija se u dijelu u kojem se temelji na tužbenom razlogu koji se temelji na nenadležnosti odbora za žalbe i nezakonitosti članka 4. odluke Suda od 4. svibnja 2004. o izvršavanju ovlasti koje su Pravilnikom o osoblju za dužnosnike Europske unije prenesene na tijelo za imenovanje i ovlasti koje su Uvjetima zapošljavanja koji se primjenjuju na ostale službenike Europske unije prenesene na tijelo ovlašteno za sklapanje ugovora o radu.**

4. **Što se tiče troškova nastalih u okviru ovog postupka, osoba Z snosit će tri četvrtine troškova Suda i tri četvrtine vlastitih troškova, a Sud će snositi četvrtinu vlastitih troškova i četvrtinu troškova osobe Z.**

Jaeger Kanninen Gratsias

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 19. lipnja 2015.

Potpisi